

a tudományos tényeket, ez csak akadályozná a kommunikációt. Ahelyett, hogy a tudományról beszélnének, beszéljünk ellenfelünk érzelmeiről és motivációjáról, kérdezzük meg, miért utasít el bizonyos klímavédelmi intézkedéseket, vagy miért fél életstílusának megváltoztatásáról.

HOGY KÉSZEN ÁLLNAK-E erre olyan környezetvédő szervezetek,

amelyek erősen építenek a konfrontációra és a katasztrófák falra festésére, például a Greenpeace? A Greenpeace új főnöke, *Jennifer Morgan* beismeri ugyan, hogy a környezetvédőknek „nem csupán figyelmeztetniük szabad, hanem megoldásokat is be kell mutatniuk”, de rámutat egy másik, döntő szempontra is: „Végül mindig a hatalmi dinamikáról van szó. Kinek van hatalma

befolyásolni a kormányokat, az ipart vagy az embereket?” Nyilván mindkettőre szükség van: a hatalmasok szemben támasztott világos követelményekre és a sikeres elkötelezettség pozitív történeteire egyaránt.

Bernhard Pötter

Forrás: Publik-Forum, 2016/22

„Sokkal jobb, ha kevesebb holmink van,
mint ha a sokat rendezgetjük.”

Joshua Becker

Birtokolni vagy létezni?

Birtokolni vagy létezni? Természeti katasztrófa esetén ez nem kérdés. És a hétköznapiakban?

Korunk fogyasztói kultúrájában feldoklunk a tárgyokban. Egyre nagyobbak az igényeink, és egyre több mindent szerzünk be (nyaralásokon, születésnapokon, karácsonykor, leázásokon), de a feleslegtől nem igazán tudunk megszabadulni. Otthonaink tele vannak cuccal, és a halmok egyre nőnek. És mert azt gondoljuk, a megoldás a rend, egyre több és nagyobb dobozt vásárolunk, rendrakási tippeket és trükköket keressük. De holmink rendszerezése (lomtalanítás nélkül) csak átmeneti megoldás lehet!

Amire valóban szükségünk van: az, hogy egyrészt **szabaduljunk meg a feleslegtől**, másrészt **kevesebb dolgot akarjunk megszerezni**, vagyis csökkentjük a birtoklás iránti vágyunkat!

Legyünk óvatosak: ha túlvagyunk egy sikeres lomtalanításon, a felszabadult hely miatti örömeinkben ne szaladjunk azonnal rég vágyott, szükségesnek vagy megérdemeltnek vélt dolgokat vásárolni! Próbáljuk meg fenntartani a keletkezett szabad teret – üresen!

Ne hagyjuk, hogy a kényelem, az elvárások, a szokások, az unalom, az elégedetlenség, a másokkal való összehasonlítgatás, a reklámok, a státuszszimbólumok, az ambíciók, az identitás, az önbizalomhiány újabb vásárlásba hajtson! Muszáj megtanulnunk visszafogni a vásárolhatnánkunkat, különben újra és újra telepokoljuk a lakást.

Időt kell szánnunk rá, hogy elengedjük a birtoklás iránti vágyunkat, és olyan megoldásokat keressünk, amelyek támogatják a kevesebb vásárlás megvalósítását, ld. megosztás, kölcsönzés – és a kreatív gondolkodás, ami nélkülözhetetlen, ha az ember tényleg csak a szükségleteit kielégítve vásárol, és nem a kényelmi és élvezeti szempontjait helyezi előtérbe.

Attól, hogy csökkentjük az igényeinket, és kevesebbet vásárolunk, nem leszünk szegényebbek és nem kerülünk hátrányos helyzetbe sem! Feltéve persze, ha van körülöttünk egy közösség, amely segíti a birtoklástól szabadulni igyekvő embert. Az ilyen közösségekben nem kell javakat halmozni: ha nincs hólapátunk, kölcsönkérünk; ha olvasni szeretnénk, elmegyünk a könyvtárba; ha fűvet nyírnánk, van közös fűnyíró stb.

Vannak természetesen, akik nem látják ilyen felhőtlennek az ún. *de-own* elképzelést: Stephanie Land szerint például a *de-clutter* és *de-own* a középosztály hóbortja, azoké, akiknek könnyű kielejtezniük bármit, mert egyrészt bőven van miről selejtezni, másrészt bármikor be tudják szerezni, amire szükségük van. Mi van azokkal, akiknek nincs mit kielejtezniük, akik nem válogathatnak a különböző minőségű javak közt, akik már így is a minimummal kell, hogy beérjék? – teszi fel a kérdést. (Fogalomtisztázás: a lomtalanítás [*de-clutter*], azaz a megszabadulás a felesleges holmiktól nem ugyanaz, mint a vásárolhatnánkunk pórázon tartása [*de-own*], azaz megszabadulás a birtoklás iránti vágyunktól).

Vannak azonban helyzetek, amikor nem mi döntjük el, akarunk-e minimalistábbban élni. Ha van valami, ami segít átértékelni a cuccok fontosságát az életünkben, az a hirtelen a nyakunkba szakadó természeti katasztrófa. Amikor a hosszú évek alatt gyűjtögetett tárgyak vesznek oda percek alatt, rögtön kiderül, mi az, amire tényleg szükségünk volt!

Ha tűz, árvíz vagy szélvihar fenyeget, az anyagi javak pillanatok alatt teljesen értéktelenné válnak a szemünkben. Eszünkbe sem jut menteni az addig oly nélkülözhetetlennek vélt tárgyainkat – egy dolog fontos, hogy élve megús-

szuk. A menekülés perceiben csakis az emberek, az állatok és néhány fénykép megmentése számít.

Az idei év több olyan természeti katasztrófát hozott, amelyekben emberek ezrei veszítették el mindenüket. A *Becoming Minimalist* blog egyik olvasója írta a következőket: „... úgy lettem minimalista, hogy próbálkoznom sem kellett. A kaliforniai Santa Rosában található otthonunkat és minden holminkat elpusztította a Tubbs tűzvész. Csak a kutyáinkat, a rajtnok lévő ruhákat, az autónkat és néhány dolgot hoztunk el. Azt akarom, hogy az olvasók tudják: Amikor mindent elveszítesz, nem fogsz a holmidra emlékezni. Ha majd visszaengednek minket a házhoz, csak pár dolgot szeretnék megtalálni – három darab számomra fontos ékszert, ennyi. A többi csak cucc.

Amióta a tragédia megtörtént, több az áldás az életünkben, mint a veszteség. Minden barátunk imádkozik értünk. Egy másik barátunk, aki bárban dolgozik, felajánlotta számunkra az egyik műszakban kapott borralalóját. Templomunkban, amely sértetlenül megúsza a tüzet, azokért imádkoznak, akik elsőként jöttek segíteni, és óvni az emberek hátrahagyott tulajdonát.

Megtanultam, hogy az ember otthona nem a háza, **az otthonod ott van, ahol a szeretteid vannak**. Most a növéreméknél lakunk, négy felnőtt, négy kutya, és remek, hogy együtt vagyunk. Nem tervezem, hogy pótolom az elvesztett holmikat. A házunkat újraépítjük, és újra otthonra lelünk benne, de az a ház mindenki előtt nyitva áll majd.”

Fordítás és összefoglaló:

Antal Orsolya, GreenDependent

Megjelent a *Kislábnym* hírlevél 2017. decemberi (103.) számában

További olvasnivaló a témában: Erich Fromm: Birtokolni vagy létezni?